

Η ΜΙΚΡΑ ΡΟΖΑ ΚΛΕΠΤΟΥΣΑ ΟΠΩΡΙΚΑ.

Ἴδετε τὴν μικρὰν ταύτην κορὴν, μὲ τὰ ὠραῖα τῆς ἐνδύματ' αὐτῆς καὶ τὴν περιποιημένην κόμην, διατὶ ἐξαπλῶνει τόσον περίφοβος τὴν χεῖρά της πρὸς τὸ καλάθιον, κρύπτουσα τὸν ἑαυτὸν τῆς ὀπίσθεν τοῦ παραπετάσματος;

πρέπει νὰ τὰ ἐγγίξῃ.» «Ὁχι, πατέρα, δὲν θὰ τὰ πειράξω,»—καὶ ἡ Ῥόζα ἐξηκολούθει νὰ βλέπῃ εἰς τὸ ὠραῖον βιβλίον, τὸ ὁποῖον ὁ πάππος τῇ εἶχε χαρίσει. Ἀλλ' ὁσάκις ὕψωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐβλεπε τὰ νόστιμα καὶ σπάνια ὀπωρικά περικυκλωμένα ὑπὸ φύλλων,

Ἡ Ῥόζα καὶ τὰ ὀπωρικά.

Ὅταν ὁ πατὴρ τῆς ἔφερε τὸ καλάθιον τοῦτο πλῆρες ὠραίων ὀπωρικῶν, εἶπε, «Θὰ ἀφήσω τὰ ὀπωρικά ἐδῶ, ἀλλ' ἡ μικρά μου Ῥόζα δὲν

ἐσκέπτετο—«Ἄ, πόσον εἶναι ὠραῖα! Ἀχ, νὰ εἶχα ὀλίγα!» Τέλος ἠγέρθη ἡσύχως καὶ πλησιάσασσα εἰς τὴν τράπεζαν, περιέμενε τὴν

στιγμὴν, ὅτε κανεῖς δὲν τὴν παρετήρει, καὶ ἀρπάξασσα μερικά, ἔσπευσεν εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ τὰ φάγῃ, καθὼς ἐνόμιζε, μὲ ἡσυχίαν. Ἀλλὰ τὰ ὀπωρικά ἂν καὶ σπάνια καὶ ὠραία, δὲν τῆς ἐφάνησαν οὐδὲ κατὰ τὸ ἥμισυ τόσον νόστιμα ὅσον ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ πᾶσαν στιγμὴν ἐφοβεῖτο μήπως ἔλθῃ κανεῖς καὶ τὴν ἴδῃ. Ἀλλ' οὐδεὶς ἦλθε, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν συλλογιζομένη, «Ὁ πατήρ μου δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτὲ, καὶ ἔπειτα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν μέλῃ δι' ὀλίγα ὀπωρικά!»

Ὁ πατήρ τῆς ἀνεγίνωσκεν, ὅταν ἡ Ῥόζα ἐμβῆκεν, ἀλλ' ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ἐκύτταξε μὲ τόσον λυπηρὸν βλέμμα, ὥστε αὐτὴ δὲν ἐγνώριζε τί ἔτρεχε. Μετ' ὀλίγον ἡ μαμμὰ τῆς ἐμβῆκεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ παρατηρήσασα τὸ καλὰθιον, ἀνέκραξε, «Ποῖος ἐπεσκέφθη τὰ ὀπωρικά, τὰ ὁποῖα εἶχα θέσει τόσον καλὰ εἰς τὸ καλὰθιον διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ πάππου;» «Ἰσως ἡ Ῥόζα ἐμπορεῖ νὰ σοὶ εἴπῃ,» ἀπεκρίθη ὁ πατήρ. «Ἐγὼ παπὰ!» ἀνέκραξεν ἡ Ῥόζα, «Ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τίποτε» ἀλλ' ἐνῶ ὠμίλει, τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου τῆς ἠλλαξε καὶ σχεδὸν δὲν ἠδύνατο νὰ κυττάξῃ τὸν πατέρα τῆς. «Ἐλα ἐδῶ, παιδίον μου,» εἶπεν ὁ πατήρ τῆς, «εἰπέ μοι τώρα, δὲν ἤγγισες τὰ ὀπωρικά;» «Ἐγὼ ἐκύτταξα τὰς εἰκονογραφίας εἰς τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔστειλεν ὁ πάππος, καὶ ἔπειτα ὑπῆγα εἰς τὸν κῆπον.»

Ὁ πατήρ τῆς ἐλυπήθη πολὺ ὅτι ἡ μικρὰ του θυγάτηρ ὅχι μόνον εἶχε παρακούσει, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ψευσθῇ. Ἀλλ' οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα· μία ἁμαρτία φέρει πάντοτε καὶ δευτέραν. Ὁ πατήρ τῆς τότε τῆς εἶπεν ὅτι τὴν εἶχεν ἰδεῖ διὰ τοῦ ἀντικυρ καθρέπτου, ὅταν ἔλαβε τὰ ὀπωρικά, καὶ ἀφοῦ ὠμίλησε μὲ αὐτὴν περὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ αἵσχους τῆς διαγωγῆς τῆς, προσέθηκεν, «Εἴχομεν σκοπὸν νὰ σὲ πάρωμεν εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ πάππου, ὅπου θὰ ἦναι καὶ αἱ θεαὶ σου καὶ τὰ ἐξαδέλφια σου, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν εἴχομεν ἀγοράσει τὰ ὠραία καὶ σπάνια ἐκεῖνα ὀπωρικά, ἀλλὰ τώρα δὲν δυνάμεθα νὰ σοὶ ἐπιτρέψωμεν νὰ ὑπάγῃς, διότι πρέπει νὰ συναισθανθῇς πόσον τρομερὸν καὶ βδελυρὸν πρᾶγμα ἔκαμες.»

Οὕτως ἡ Ῥόζα διὰ ὀλίγην εὐχαρίστησιν ἐστερήθη τῆς συναναστροφῆς τῶν συγγενῶν τῆς καὶ τόσων ἄλλων καλῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχον τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην.

Τώρα, ἀγαπητά μου παιδιά, εἶναι ἀληθές

ὅτι δὲν ὑπάρχει πάντοτε καθρέπτῃς πλησίον μας, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ κακαὶ ἡμῶν πράξεις νὰ ἀντανάκλῳνται, ἀλλ' ὑπάρχει τι πολὺ σπουδαιότερον τοῦ καθρέπτου, βιβλίον τι, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ πάντα γράφονται, καὶ μίαν ἡμέραν πρέπει νὰ δώσωμεν λόγον δι' αὐτά. (Ἀποκαλ. κ'. 12).

ΛΥΔΙΑ

ΓΕΩΛΟΓΙΑ

(Συνέχεια· ἰδὲ φύλλον Ἰουνίου (ἀριθ. 114)

Χαρακτηριστικὰ καὶ θέσις τῶν διαφόρων πετρωμάτων.

Ἀπαντα τὰ ἀποτελοῦντα τὸν φλοιὸν τῆς Γῆς πατρώματα διακροῦνται κατὰ τὸν τρόπον τῆς μορφώσεως αὐτῶν εἰς πυρογενῆ καὶ εἰς ὕδατογενῆ.

Καὶ τὰ μὲν πρῶτα παρήχθησαν διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐσωτέρου πυρὸς τῆς Γῆς, καὶ διὰ τοῦτο λέγονται καὶ ἀρχέγονα, τὰ δὲ δευτέρα ἐσχηματίσθησαν ἐκ κατακαθισμάτων διαλύσεων πυρογενῶν πετρωμάτων ἐντὸς τοῦ ὕδατος συνεργείᾳ χημικῆς συγγενείας, θερμότητος, θλίψεως εἴτε πίεσεως κτλ. καὶ καλοῦνται δευτερόγονα.

Τὰ πυρογενῆ πετρώματα ἀποτελοῦνται ἐκ κρυσταλλίνων καὶ ἄλλων ὕλων φύρδην μίγδην ἀναμειγμένων. Εἰς τὰ ὕδατογενῆ ἀπ' ἐναντίας παρατηροῦμεν τάξιν τινά. Τὰ εὐρίσκομεν δηλ. κατατεταγμένα καταστρώματα εἴτε στιβάδας ἐκ καθαροῦ γραφίτου, ἄμμου, μαρμάρου κτλ. Οὐχὶ σπανίως ἡμῶς εὐρίσκονται καὶ μεταξὺ αὐτῶν φλέβες ἀποτελούμεναι ἐκ μίγματος ἑτερογενῶν ὕλων.

Τὰ ὕδατογενῆ στρώματα ἐνεκα τοῦ τρόπου τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἐκ κατακαθισμάτων διαφόρων πυρογενῶν ὕλων ἐντὸς τοῦ ὕδατος, λαμβάνουσι φυσικὰ θέσιν ὀρίζοντιαν· συχνάκις ὁμως ἡ θέσις αὕτη διασπᾶται ὑπὸ τῶν ἀνυψωτικῶν δυνάμεων, περὶ ὧν εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα ἐπραγματεύθημεν, καὶ τότε ταῦτα λαμβάνουσι θέσιν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον κεκλιμένην.

Γενικῶς τὰ πυρογενῆ πετρώματα ἀποτελοῦσι τὰ ὄρη, ἐπὶ τῶν πλευρῶν δ' αὐτῶν εὐρίσκονται ἐπικουμβισμένα τὰ ὕδατογενῆ στρώματα, ὡς φαίνεται ἐν τῇ κατόπιν εἰκόνι.

Ἡ διάταξις αὕτη τῶν ὕδατογενῶν στρωμάτων εἶναι λίαν σπουδαία ὑπὸ γεωλογικὴν ἔποψιν, διότι μᾶς παρέχει τὸ μέτρον τοῦ νὰ διακρίνωμεν τὴν συγκριτικὴν ἡλικίαν ἐκάστου.